

S Z E R K E S Z T Ő I Ü Z E N E T E K

N. Gyné és társai. 1. Szűk helyünk miatt egészségügyi rovatot nem nyithatunk. — 2. Nem helyes. — 3. Teljesen igazuk van. — 4. Erre a kérdésre ma még a tudomány nem tud végleges választ.

T. J. Az aposztrofált szerző meghatva köszöni a szép levelet. A felvetett irodalmi munka régtől programjában van.

V. F. Kérdésére, hogy mit tegyen mert »rossz a fia nagyon« — nem tudunk így látatlanba felelni. Miben áll ez a rossziaság? Lop, csal, hazudik, piszkos gondolkozású?... vagy ordító, ablakot ver be, verekszik?... vagy csak játékon jár az esze, nem akar otthon segíteni stb.? A fáradt, gondterhelt szülők számára ezek mind »rosszaságok«, pedig a gyermek erkölcsi megítélése szempontjából óriási különbségek vannak itt. Mi felnőttek legtöbbször azt szoktuk rossziaságnak nevezni a gyerekekben, ami nekünk kellemetlen, ami fáraszt, ami anyagi kárt okoz. Ez a gyermek helyes lelkiismeretének nevelése szempontjából igen nagy kár. Neki kis korától kezdve meg kell élnie, hogy a »rossz« cselekedet akkor is rossz, ha véletlenül nem is származott belőle baj, sőt akkor is, ha segítségével valami sikert, valami jót tudunk elérni; és hogy ha valami bajt vagy kárt okoztunk, akkor sem mindig vagyunk *bűnösök* abban. Ilyenkor jóvá kell tenni az okozott kárt, de nem kell viselni erkölcsi terhet, mintha ilyen vagy olyan bűnösök volnánk. A gyermekek nevelésénél ezt a szempontot teljesen el szoktuk hanyagolni. Ha a gyermek leejt egy értékes vázát, vagy összetöri a tükröt, ezért nagy kikapás, sőt verés jár, de ha valami állatkiadás történik, ha alattomos módon elesalják egymás játékszerét, ha falánkság, torkosság ravaszul kitervezett lopásba viszi őket (természetesen, ha nem minket lop meg, hanem a szomszédot, akivel ügyis össze vagyunk veszve...) akkor nincs semmi baj, legfeljebb egy kis fejesóválás. Próbálja egyszer néhány napon keresztül feljegyezni, hogy mit követett el a fia, és milyen büntetést kapott és akkor igen érdekes képet kap majd gyermekéről, de önmagáról is. Elmélkedjék ezen, és ha szükségesnek tartja küldje be ezt az anyagot nekünk is, akkor szívesen foglalkozunk kérdésével érdemlegesen.

F. J. Felfogása helytelen és kereszténytelen. Krisztus tanítása a szeretet tana, aki ezt nem akarja elfogadni, az nem keresztény. Ez nem azt jelenti, hogy mindent kritika nélkül elfogadjunk, és fejet beleegyezőleg bólogassunk reá. Aranyszájú Szent János azt mondja: »A tévtanokat el kell vetnünk, és meg kell cáfolnunk —

de az embereket szeretnünk kell és lelkük üdvéért imádkoznunk-
(De anath, n, 4) Az Ön magatartásában azonban éppen ennek a
fordítottja érvényesült.

V. J. Boldog Jolánta IV. Béla királyunknak volt leánya, és így édestestvére Árpádházi Boldog Margitnak, és Szent Kingának. Nagynénjei voltak Magyarországi Szent Erzsébet, és Csehországi Boldog Ágnes. Unokatestvére volt boldog Gertrud és szent volt nagybátyjának, Kálmán hercegnek felesége Szent Szalomea is. Jolánta igazán vallásos levegőben nőtt fel, nemesak átvitt értelemben, hanem a szó legszorosabb értelmében, amennyiben már a bölcsőjét olyan helyiségben állították fel, ahol naponkint bemutatták a szentmise áldozatot, amelyen a királyi család részt vett. A tatárjárás idején szülei a Krakói királyi udvar oltalmába ajánlották, hol szeretetreméltó hajadonná serdült, és férjhezment Boleszláv lengyel fejedelemhez. Férjével huszonhárom évet töltött boldog házasságban és mintaképe volt a szerető hitvesnek, gondos családayának, és a széleslátókörű, és jövőt építő államfő legbensőbb munkatársának. Amikor özvegygé lett, visszavonult az államügyektől is, csendes zárdai magányban készült a férjével való boldog viszontlátásra a mennyekben. Amint látja, védőszentje élete sokkal nagyobbzású, semhogy egy szerkesztői üzenet keretében mégcsak jelezni is lehetne életének főbb mozzanatait. Annyi bizonyos, hogy IV. Béla leányainak döntő befolyásuk volt a lengyelek keresztény kultúrájának kialakításában.